

58

311. VIII. 1. 301.

TRÖSTE-BREF

Til

Lands - Cammereraren

Herr ARNDT JOH. WINTER,

Vid

Desis Kära Makas

Fru MARGARETHA LOVISA
VERNERS

Död,

Som timade på Ispois Gård den 3 Nov. 1788.

Af

Kyrkoberden

JOHAN HELSINGBERG.

ÅBO, Tryckt i *Frenckellska* Boktryckeriet.

Betänk, at dödsstunden är ovifs.

Farväl 7 gäster uppå jorden,

Vi följas åt på samma stig:

En bvar skall bli bvad jag är vorden;

I dag bör mig, i morgon dig.

Och mins; bvad bälst du konst vil kalla,

At saligt dö, är störst af alla.

Min Sörjande Bror.

Et lyckligt Ägta Förbund, som, enligt des tillbedjansvärde Stiftares ändamål, bereder Mennisko-flägtets välgång och upkomst, kan ej, utan smärtefullaste rörelser och känbaraste oro, uplösas. Du har största orsak at genom gråt och klagan, tolka din ölust. Gråt, lät tårefloden rinna, lät tacklamhetens klagerop tränga sig ned i det mörka rum, hvarest förgångellen utöfvar sin vundna envælde; men nyttja til tröstegrund dessa ord: *Herren gaf och Herren tog; välsignadt vare Herrans namn!*

Minnet af de bistra stunder, på hvilka jag måste böja mig under det ok, som dina skuldror nu bära, får aldrig at utplånas. Jag har undergått enahanda öde, lidit lika förlust, smakat samma qual.

Huru litet tänke vi i de goda dagar, på upkommande plågor och forger i de oblida? Långt ifrån at rätt fördraga, at rätt nyttja de fenares befvärligheter, anse vi dem icke fäl- lan såfom oförrätter, fvåra och kufvande bestraffningar, hvar- med Himmelen i sin vrede ofs hemföker. Gemenligen ofkäre vi med harm och vedervilja den Högfte Öfvermaktens hel- gade lagar, vifa och ftora affigter. Vida lyckeligare vore vi, om vi förkastade en få obillig tanka, om vi i motgån- gen, i de mulna dagar, befrågade ofs fjelfva: *förtjenar du icke denna tuktan?* Vi skulle då, vid infallande nöd, aldrig blanda något mifsnöje i detta utrop: *bade jag icke goda ro? och sådana oro kommer.*

Häpen och bestört af underrättelsen om Din Dygdiga Frus tidiga frånfälle, skulle jag, om Christendomen ej vägra- de mig det, klaga öfver en omild skickelse; jag skulle, öf- vermannad af en häftig sinnes-rörelse, kan hända blindhet och öfverilning, spörja den Alsmäktige: *Hvi gjorde Du så?*

Förenad med dig genom vänfkapens band, upeldad af defs ömma känflor, förnimmer jag fvedan, af den forge-pil dig träffat. En älskad Maka, hvilken Lifvets Fader hade gifvit Dig til Din glädje, är til Din bedröfvelse borttagen i en ålder, som bordt lofva längre lif. Jag ryser vid blotta
åtan-

åtanka af en så oförväntad tillfällighet. Och i hvad djup af elände lærer ej denna händelse hafva förtat Dig? Med tårar i ögonen, med häpnad uti hjertat, hastar Du snart tröflös från Ditt Embetsrum, til et tomt hus, der ingen ber Dig vara välkommen; der allt tagit et annat skick; der villrådighet och bestörtning följa Dig i spåren. Du ser Henne icke mer, som var Din *Åra*, *Din Hjelp*, *Din Hugnad*. Du söker förgäfvat en öm Moder för spåde Barn, som nu endast utaf sin ofkuld vänta sitt stöd, och hvilka, oakadt de få litet eller alsintet känna vidden af sin förlust, likväl, med tyfla suckar begära medlidande. Hvad anledning til forg och faknad? Ack! beklagansvärda belägenhet, grufveliga mistning.

O Gud! Din Regering entammig med Ditt Väsende til dyrd och art, kan ej af något skapadt förfstånd begripas och utforskas; den kan endast beundras och rättfärdigas. Både uppenbarelse och dagelig erfarenhet vittna, at Dina vägar äro outranfakelige. Dina domars hastiga utbrott, injaga bäfvande förundran; de väcka en varnande upmärksamhet. Meniskio-uträckningar fela. Vår förmenta morgon, börjar redan skrida til afton - skymningen. Din Tide-räkning Alsmäktige, Allvise, oändelige Skapare och Uppehållare, afmåter våra års lopp. Efter Din Viljas vink stå vi och falle. När Din

Vishet finner det för godt, måste unge och gamle, rike och fattige, höge och låge, blifva et offer för Din oinfränkta magt.

Ifrån det forgeliga ögnablick, då Menniskan flydde från lyckfärlighetens bana, då alt *kött förderfvade sin väg*, hafva nöd och död med jämna steg varit hvarandras följeflagare. Til naturens skräck, medförer eländet, högmodets förfärliga alster, alltid en känbar verkan på vår sinnes författning. Eländet, banlyfer glädjen ur våra hjertan, vanställer den vackras färging, och fördunklar skenet af detta lifvets fördelar.

Det tarvas et slags våld, at skingra lednad och nedflagenhet från de svårigheter, som upfylla vår lefnad. Egen åtgärd uträttar här intet, var syn ar för ivag, at inle korsets hemligheter. Vi vete ej, hvad ofs gagnar eller skadar. Det är Du Herre, som danar, bibehåller, fullbordar vårt väl, och afböjer vårt förderf. Du uppenbarar ändamålet, men döljer medlen. Herre, förödmjuka ofs och vifa ofs, huru vi böre tilbedja Din Förfyn, ej mindre under Dina välgärningars åtnjutande, än då Du risar och agar. Vid betraktande af Ditt Majestät, kunne vi ej berömma ofs af någon förmöns rätt. Lär ofs betänka, at vi utan Din nåd äro svage, utle och vanmäktige vareller. Lär ofs at fätta et måttligt värde

på all jordisk lyckfälg, och förnämligast föka den samvets-frid och sinnes-ro, hvilken icke fvgitar och bäfvar vid förkräckelfens Konungs anfall.

Et vördnadsfullt förtroende til det Högsta Väsendet, och en deraf härflytande Christelig fländaktighet, äro de egenfka-per, som synbart uptäcka hjertats bekaffenhet, och hvaruti förfällningar föga äga rum. Vid oroande tillfälligheter, falla ömtålige sinnen, olyckligt vis på utfväfningar; men et uplyft vett reder sig ut, och kan ej fördraga den förnedring, at ligga kufvadt under misstag och villfarelser.

Bedröfvade Vän! det var beslutit i Väktarens råd, at Din älskvärda, dyrt agtada och nu allmänt saknada Fru, ej länge skulle dväljas i ofullkomligheten. Jorden, den alles vår Moder är, återfordrade sitt lån. Förfarenhet, eftertanka och lydnad för Den, som har våra dagar i Sina händer, lärde Henne, at oförkräckt se sin förvandling nalkas. Ofta öfvergifven af hällan; tid efter annan underkastad sjukdomars befvärande tvång, kände Hon nogsamt dödsfens förebud. Hon förstod deraf, at Hennes Själ, om jag få får säga, ju mer och mer fjermade sig från en bräcklig hydda, til hvars ombonande en vidt frägdad Läkare, värdigt användt sin möda och sina insigter. Belstrålad af et högre ljus, fattade Hon
redan

redan skymten af oförgänglighetens Tempel. Hon dör! men derföre var det ej ute med Hennes tillflygt och förtröktan. Nej! delaktig af *Försoningens* nåd; omgjordad med det *Gudomeliga Ordets* fanning, beväpnad med *Trones* sköld, begåfvad med *Hoppets* rikedom, anfåg Hon döden för en *vinning*. Hon öppnade således denne sin kropps förförarens kallelse-bref med frimodighet. Hon går, efter lofvård vandel, ifrån et befvärligt härberge, til sitt eviga fälla hemviit.

Hämta häraf hopp, tröst och lättning. Efterfinna, hvad förträffeligt byte Din bortgångna Vän gjordt. Uphöjd öfver Menskligheten, frilöst ur vansklighetens fjättrar, uttagen från jämmer, är Hon ingången i den rymden, der *tidens vederböda* förvandlas uti en *aförgängelig härlighet*. Missunnna ej Henne det goda skifte, den Henne tilfallne ofkattbara lott, at, begråten och saknad ibland de dödeliga, nu frögdas ibland de odödeliga.

Förbida för egen del dageligen, *medan Du frider*. Uplyft Dig öfver kretsen af det förgängeliga. Kast en trogen och tillitande blick på alla varellers *Upbof*. Betrakta och märk en *Gud*, den der *lefver evinnerliga*. Vörda Hans prisvärda godhet och omsorg för Menniskors Barn, under alla åldrar och tidevarf. Nu,

Nu, min käre Bror, stilla härmed Din uprörda Själs
smärtande ingifveller. Ståndaktigheten, förekommer en öf-
verdrifven oros, vådeliga fölgder. Fatta derföre mod. Här
gifves, såfom förut anmärkt är, et bepröfvadt medel, at und-
flippa bekymrets krossande tyngd, ängslans odrägeliga be-
tryck, och misströftans farliga trängsel. Herren Din Stark-
hets, Din Salighets Gud, hvars välgärningar Du, ifrån Dit
första inträde i verlden, på alla tider och ställen uphämtadt,
som gifvit Dig lif, säkerhet, frid och trefnad, Han lefver
ännu, och Han skall, i sanning, vara med Dig, och föra
Dig lyckeligen igenom både vidriga och glada händelfers
växlande omlopp.

Lägger jag ännu härtil en vigtig omständighet: en om-
ständighet, som närmast verkar, rör, upmuntrar; så torde
Du uti densamma blifva varse et kraftigt skäl till *stillhet och*
bopp. Dina Barn, som nu sträcka sina armar efter vård och
hjälp; dessa Barn, som uti en oblid stund, förloradt den
bästa af Mödrar, och för Mennisko ögon synas åt sorg och
olyckor öfverlämnade, skola genom den *Högstes milda up-*
seende bevaras. De skola, uti den *Allrådandes styrelse*, fin-
na säkraste skygd, tryggaste värn mot alla vedervärdigheters
hotande våldsamheter. Kort sagt: för Eder gemensamt öppnas
en blidare utsig, medelst Guds välgörande omvårdnad. Styr-
ken

ken och befästen Eder allenast i *Herrans Frugtan*, hvilken är grunden til all vishet; ursprunget til all välgång, källan til all förnöjelse.

Genom en alfvarlig Gudsfrugtan, uplifven I lika som å nyo Hennes Minne, som här varit Eder så kär, så intagande, så dyrbar, så omistelig. I prisen och utöfven då, de nyttiga och hedrande dygder, hvarmed Hon upnått det bestämde målet af sin vädjoban. I skolen en gång, ehvad det lider, åter få se, möta och omfamna Henne, för at tillsammans, i öfverfvämmande ymnighet, njuta Dygdens belöning, utan afundens ventydningar, inom de faligas segrande Samfund.

Mätte denna Föreställning iaka det bekända Hjertats blödande får, återkalla de af bedröfvelfens storm skingrade sinnens lugn, häfva en bitter och plågsam forgs djupa och starka intryck, som, oförryckt underhållne, i alla affeenden mer skada än gagna. Intryck, hvilka lätt kunna leda til tvifvelsmål och svårmodighet, hvarigenom den fanna Religionens fasta undergifvenhet för Herrans oföränderliga Beslut, med så mycken otilbörlighet hindras och förekommes.

Hugfvaleffens Gud, vederquecke Dig nu och framgent med den hugfvalelse, som på et öfvertygande sätt undervisar, tilfredsställer och uprätthåller!!!

Jag

Jag förfäkrar Dig om mitt tilgifna hjerta, rena agtning,
upriktiga välmening, och, ehuru ringa tröst det ock må vara,
är jag likväl,

Din

i Sorgen ömt deltagande och intil
grafven förbundne Vän,

Læstala Prästegård
d. 14 Növend. 1788.

JOHAN HELSINGBERG.

Jag förtärlar Dig om mitt tillfälliga fjärra, och sanning,
ett litet välbehållning, och, ehuru ringa höll det och min väns,
så jag till väl,

Dina

I Götterns bostad deligt och fullt
Gulven löst och Vän

JOHAN H. LINDBERG

J. H. Lindberg
Göteborgs stad